

tære initiativer. Jeg taler af erfaring fra min tid som nødhjælpsarbejder i det nordlige Irak. Vi var dér oppe imod Saddam Hussein, som havde smadret 4.000 landsbyer langs grænsen, og som havde hældt giftgas ud over sine egne medborgere. Jeg tror ikke, at det, vi oplever i dag, er meget værre eller meget bedre end det, der foregik på det tidspunkt.

Det er vores erfaring som nødhjælpsarbejdere, at den eneste og sikreste beskyttelse, der er mod angreb, er at være ubevæbnet. Det er den eneste sikkerhed, man har for, at der ikke bliver taget fejl af humanitær indsats og krigsførende indsats. Det, vi står over for i dag, er et beslutningsforslag, der lægger op til at så tvivl om det spørgsmål.

Den eneste mulighed, der er for at hjælpe de flygtninge, som findes i Kosova og grænselandene, er at sikre dem et helle, og den eneste måde, man kan sikre et helle på, er at skabe en utvetydig bastion af fredsområder. Det kan man kun gøre med den humanitære indsats.

Enhver form for sammenblanding er en trussel om krig med flygtningene og de humanitære nødhjælpsarbejdere som gidsler i den sag. Derfor er sammenblandingen ikke bare i dag, men i morgen og i de næste 100 år en katastrofe for det humanitære arbejde. Det er præcis det, der gør, at det er umuligt at sikre en humanitær indsats. Det er det, der skaber usikkerheden for nødhjælpsarbejderne, og det er det, der giver de krigsførende parter den mulighed at se stort på, hvad humanitært nødhjælpsarbejde er for noget.

NATO-soldater gemt i et Røde Kors hospital, flygtningelejre omkranset af NATO-tropper er ikke nogen knaldsikker adskillelse mellem det humanitære arbejde og det krigsførende. Derfor er den beslutning, vi står over for i dag, katastrofal for en fremtidig humanitær indsats i en hvilken som helst henseende. Derfor er det fuldstændig nødvendigt at sikre, at der kan ske en klokkeklar adskillelse af de to ting, så ingen kan tage fejl.

Der er endnu en tærskel i de humanitære indsatsmuligheder. Det er sådan, at ingen krigsførende nation kunne finde på at angribe ubevæbnede humanitære nødhjælpsarbejdere og de ofre, de arbejder for. Ingen krigsførende nation kan gøre det, ingen institution kan finde på at gøre det. Det er en tærskel, der endnu ikke er overskredet i de katastrofer, vi har set verden over, og det er den tærskel, som vi nu vil sænke, sådan at det bliver muligt at foretage

den type angreb, uden at det er klokkeklart at indse, at det er det, der foregår.

Derfor er det her forslag så alvorligt. Derfor er det et forslag, der har rækkevidde langt ud over den situation, som vi konkret står i.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det er fuldstændig korrekt, som det blev sagt af fru Jette Gottlieb, at det kan være meget problematisk at indsætte militære styrker til løsning af humanitære opgaver.

Når vi alligevel siger ja til det her beslutningsforslag, skyldes det, at vi i øjeblikket står i en helt, helt ekstraordinær, særlig alvorlig situation omkring flygtningenes stilling i specielt Albanien, men også andre steder på Balkan, og vi må sige, at for os er det centrale, at der bliver løst nogle konkrete opgaver.

Vores vurdering er, at det i den her særlige situation er nødvendigt også at trække på den ekspertise, der ligger i en sådan styrke, og derfor har vi sagt ja til den.

For os er det så også fuldstændig afgørende, at de principper, som blev skitseret af fru Jette Gottlieb, fremover opretholdes, at det her bliver en særlig foranstaltning, en undtagelse, og at der ikke kan blive tvivl om, at det her ikke er en begyndende landoperation i forhold til den nuværende forfærdelige krise og krigssituation på Balkan, men at det udelukkende er humanitære opgaver, som skal løses.

Bliver der tale om, at man går ind med landtropper, vil der blive tale om en fuldstændig uoverskuelig krigssituation på Balkan, og det kan jeg sige på forhånd at SF vil vende sig imod. Men vi har fundet, at i den her helt, helt særlige situation for flygtningene i det nordlige Albanien, som kræver en særlig indsats, mener vi, at det har været rigtigt at støtte det her forslag.

Så lige en enkelt bemærkning om hele behandlingen af denne sag. Som det fremgår af en af besværelserne fra regeringen, har man ikke villet fremsende Rambouilletaftalen, fordi den, som det bliver sagt i svaret på spørgsmål 26, tror jeg det er, ikke er offentlig.

Jeg må sige, at det undrede os ufattelig meget, at man på den måde ikke kan få at vide, hvad den aftale handler om, når det er sammenbruddet af den, der er årsagen til, at man starter bombardementer.

Det undrer os, at man ikke bare pr. automatik fremsender den.